

[Ministeren for skatter og afgifter]

komstskat blev sat i værk i oktober måned 1981 og frem til nu, har ladet den tekniske planlægning ud fra denne skitse fortsætte og faktisk afslutte. Det er klart, at folketinget – jeg vil meget nødtigt misforstås på dette punkt i retning af at lide af overmod – har alle muligheder for at lave rettelser, men i det omfang man laver væsentlige rettelser, forsinkes man med sikkerhed det tidspunkt, hvor der kan komme kontante penge ud til landbruget. Man skal bare være opmærksom på under udvalgsbehandlingen, at sådan forholder det sig, og det er selvfølgelig en afvejning, man må foretage.

Der har været diskuteret mange af detaljerne i forslaget. Et af spørgsmålene er, om man skulle lade forslaget omfatte 1980 og 1981 i stedet for 1981 og 1982. Der er jeg nu mest tilbøjelig til at være enig med hr. Anders Andersen i den betragtning, at når man tager hensyn til, at underskuddet kan føres over fra tidligere år og også fra 1980, så indbygger man i virkeligheden en betydelig favør eller hjælp til dem, som også i 1980 havde et dårligt regnskabsresultat. Det er nok, alt taget i betragtning, en bedre måde at gøre det på, det har jeg i hvert fald ment det var, også fordi 1980-selvangivelsen jo for længst er afsluttet. Her har man mulighed for i forbindelse med regnskabet og selvangivelsen for 1981 at indgive ansøgning om, at den del af underskuddet, der kan henføres til store renteudgifter, giver anledning til en udbetaling i stedet for.

I den forbindelse har der været rejst problemet om selvangivelsesfristen, og det er klart, at det nok vil være fornuftigt at give udsættelse til den gruppe af landmænd, der ikke allerede har fået bevilget en senere afleveringsfrist end den 15. februar. Det kan i enkelte tilfælde give problemer, eller det kan ramme ind dér, hvor nogle allerede har afgivet deres selvangivelse, og dér er det klart, at der må være tale om en mulighed for at vende tilbage til sagen for disse menneskers vedkommende. Jeg tror, at vi generelt bliver nødt til at klare problemet ved at forlænge fristen for indgivelse af selvangivelse. Problemstillingen, der har været rejst i denne forbindelse, understreger, at det også af den grund vil være ønskeligt, at denne sag afklares meget hurtigt fra folketingets side.

Der har været rejst spørgsmålet om de andre begrænsninger, og afskrivningsbegræns-

ningen blev specielt rejst fra hr. Anders Andersens side. Problemetets kerne i den forbindelse er meget enkel: det er et spørgsmål, om det skal koste 500 eller et sted mellem 1.000 og 1.500 mill. kr. i umiddelbar likviditetsbelastning for det offentlige.

Hr. Bollmann var i den forbindelse inde på den meget skægge betragtning, at det ikke kunne være for dyrt, for pengene kom jo tilbage igen. Der vil jeg nok sige, at likviditetsdrænet af de offentlige finanser i 1982 ikke er uden enhver interesse. Jeg tror, at det problem i andre sammenhænge har været fremført med betydelig styrke fra forskellige partiers side heroppefra. Dertil kan føjes, at det er rigtigt, hvad hr. Wilhjelm understregede, at det ikke i alle tilfælde, men selvfølgelig for en væsentlig dels vedkommende er penge, der kommer igen. Der vil også være en varig statsfinansiel belastning i det, og i det mindste vil der i forhold til ikke at gøre noget være en renteomkostning forbundet med det.

Der har også været rejst spørgsmål om forpagtningsafgift, og det er jeg meget indstillet på at drøfte. Der er nogle afgrænsningsproblemer i det. Hvad dækker en forpagtningsafgift af udgiftstyper i forhold til, at denne ordning retter sig specielt mod det, der har med renteomkostninger at gøre?

Der har været nævnt fra flere sider spørgsmålet om sammenhængen med den øvrige landbrugspolitik, og det er forståeligt, at man fra partiernes side er interesserede i denne sammenhæng. Den vil jo også blive tegnet op parallelt med udvalgsbehandlingen af dette skatteforslag. Jeg tror, det er vigtigt for hr. Wilhjelm forståelse af det at sige, at netop spørgsmålet om, hvor stor succes denne ordning har, ikke kan vurderes isoleret, men skal ses i sammenhæng med den gældssaneringsaktivitet, der må i gang for at klare landbrugets problemer. Der tror jeg, at man skal gøre sig den overvejelse – det er specielt som reaktion over for hr. Anders Andersen og andre, der ønskede meget mere vide rammer for muligheden for at få kontante penge ud – at det er en prioritering også inden for landbrugspolitikens område, hvor meget vi skal anvende af midler på en ordning af denne type i forhold til en lang række andre indgreb, hjælpeaktioner, som vi skal i gang med. Jeg tror nok, at en ordning som denne kan være hensigtsmæssig som en antalsmæs-